

kritiku zahraničního soudního fora. Maďaři nesmí tento úspěch, jenž jest jen relativní ceny, přeceňovati, neboť to ještě neznamená, že ob stojí v budoucím, vlastním sporu. A právě teď musí dáti československá vláda pádnou odpověď všem odpůrcům pozemkové reformy, a to tím způsobem, že ji bude provádět do nejprísnějších důsledků, čímž zjedná patřičného důrazu československému zákonodárství nejen doma, ale i v očích ciziny.

Jiří Karásek.

»Úplata — záplata«. Starý spor o »úplatu«, či jak se také někdy u nás užívalo »záplata«, t. j. rozuměj »jednání úplatné a záplatné«, oživila posledně »Naše řeč« a znovu »Naše úřední čeština« (VIII., 1929, 5). Pisatel —š (Jaroš?) brojí zle proti tomuto slovu, ukazuje na konkrétním případě, jak je to slovo špatné a vsutku ohyzdné. Autor, pravděpodobně právník (soudím tak z citace zákonů a nařízení), chce prostě toto slovo vymýtit. Proč prý by věta »dary a jiná bezúplatná věnování« nemohla znít jen »dary a jiná věnování«? Bohužel potřebujeme tohoto termínu a tak se zas ukazuje stará věc, že snažší je brát a korigovati, než nové potřebné správně tvořit.

Vr.

Památku prof. Hennera a Kadlce uctila samostatnou oslavou i Právnická Jednota v Praze a poskytla tak příležitost uvědomiti si znovu, jaká nenahraditelná ztráta postihla českou právní vědu odchodem obou učenců. Posmrtnou vzpomínku zahájí starosta Jednoty prof. Dr. Hermann-Otavský, dotknuv se vzácných osobních vlastností obou zesnulých a zdůrazniv, čím oba, ač historikové, nezapomenutelně zasáhli i do práva platného. Na to o prof. Dru Hennerovi promluvil prof. Dr. Bušek, vytýčiv, v kterých vědeckých výtězcích tkví odkaz tohoto učenice, jenž předstihl o mnoho let badatele cizí. Jen opomíjení české literatury v cizině způsobilo, že dílo Hennerovo nestalo se důležitou částí světové vědy. — O prof. Dru Kadlcovi vřele promluvil prof. Dr. Kapras, zdůrazniv široký podklad jeho činnosti, zasahující do právních dějin všech slovanských národů. Z osobních vlastností Kadlcových uvedl zvláště jeho idealismus, činící z něho pracovníka neúnavného a průkopníka oborů nedotčených v prostředí nejnepříznivějším. — Oslava shromáždila mnoho příslušníků vědy i praxe právní a stala se důstojnou poctou zesnulým učencům.

Reparační barka. Není pochyby, že reparační problém je prvotřídním problémem poválečným. Skládá se z několika částí, ale nejdůležitější a nejobtížnější jest realizace. Možno se dohodnouti o tom, kolik možno žádati a kolik možno platiti, poněvadž pro tyto otázky jsou konec konců rozhodné skutečnosti více méně zjistitelné, ale tím není problém vyřešen, zbývá nejobtížnější jeho část: realizace. Třebas tu vlastně jde jen o technické provedení, má tato realizace tak dalekosáhlé účinky hospodářské, že působí vážné starosti nejen dlužníkům, nýbrž i věřitelům. Problém transfer stal se běžným v hospodářských debatách mezinárodních, ale jeho řešení tím přes to nepokročilo. Převody ohromných hodnot nutně s sebou nesou i pravděpodobnost velikých přesunů hospodářských. Jest jisto, že konec konců při vyrovnávání ohromných platů možno platiti jedine vývozem surovin, práce a zboží. Tím by ale vlastně věřitelské státy ubíjely svůj průmysl a podporovaly cizí. Proto nutno počínati si velice opatně.

K řešení reparačního problému sešla se komise, v níž vystupuje též hlavní interessent Amerika, která se dlouho bránila slučování problému reparačního a spojeneckých dluhů. A přece se zdá, že spojitost těchto dluhů je tak bezprostřední a jeho řešení je takřka na dlani: Spojenci zkrátka a dobře postoupí své pohledávky proti Německu Americe a tím bude věc vyřízena. A přes to jako tak často v hospodářské matematice ani tu neplatí, že dvakrát dvě jsou čtyři. Amerika ani těch peněz, co jí spojenci zaplatili, nemohla upotřebiti doma a proto svou úvěrovou expanzí uplatnila v cizině. Německý kapitálový nedostatek, způsobený poválečnou krizí a také reparačními požadavky Americe přišel velice vhod.